

အကြည်နက် ချစ်ပြီးတုတ်ပြီး

အခန်း (၁)

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပေါ်ပြီးသမျှ မိန်းမ ပိုးနည်း မြောက်မြားစွာ ရှိပါသည်

။

ထိုအများကြီးထဲကမှ အထိ ရောက်ဆုံး ပိုးနည်းမှာ ချည်ပြီးတုပ် ပြီး ပိုးနည်းပင်။

ဥပမာ

ကိုယ်ကြိုက်နေသူကို တိုက်ရိုက် မချဉ်းကပ်ဘဲ သူ့ကိုပိုင်သော မိဘများကို တံစိုးလက် ဆောင်များ ပေး၍ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးလို ဖမ်းသောနည်း။

နောက် သူ့ကို ‘ပိုင်နိုင်ပြောပြီး’ သော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများကို အပိုင်ပေါင်း၍ ထိုသူစ ကား နားဝင်စေသော အလွယ်နည်း။

သူ့ကို ကြောက်လန့်အောင် ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကြောက်စိတ်ကို နင်း၍ ဇွတ်ဝင်လုံးသော အောက် နည်း။

အခြားနည်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိပါသည် ။

ရိုးပါသည် ။

ဤနည်းများမှာ ယခုခေတ်တွင် ခေတ်မမီတော့ပါ။

တကယ့် ချည်ပြီးတုပ်ပြီး မိန်းမပိုးနည်းတစ်မျိုး အသစ်ပေါ် လာပါသ

ည် ။

မိန်းမပိုးရာတွင် ထိုနည်းလောက်ပိုင်သောနည်းမရှိဟု ထင်ပါသည် ။

ထိုနည်းကို စတင်တွေ့ရှိသူများမှာ ကျွန်တော်၏ ဇာတ်ကောင် များ
ဖြစ်သော သိန်းဆန်း၊ တင် အောင်၊ မောင်မောင်တို့ ပင် ဖြစ်သည် ။

ဆက်လက်ရှုစားပါ အဆွေ။

★

အခန်း (၂)

“အေးကွာ တို့ လည်း ရေထဲမှာ ချည်းပဲ အနေကြတော့ မိန်းမကို ဘယ်ကစပိုးရမှန်း မသိ တော့ဘူး။”

“အင်း နောက်ပြီး အချိန်က လည်း တစ်နှစ်ပဲရတာမို့ ဒီအတွင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရဖို့ ကို ခက်နေတာပေါ့။”

“အဲဒါထက်ကို...ကိုယ်ရတဲ့ ကောင်မလေးက ရုပ်လည်း ချောရ မယ်၊ ပညာလည်း တတ်ရ မယ်၊ အလုပ် လည်း ရှိဖို့ လိုသေးတာကိုး။”

သင်္ဘောကျ သုံးယောက်ဖြစ်သော သိန်းဆန်း၊ တင်အောင်၊ မောင်မောင် တို့ ကြိတ်တိုင်ပင်နေ ကြခြင်းဖြစ်သည် ။

သူတို့ သုံးယောက်သည် ကမ္ဘာ လှည့်သင်္ဘောများ ပေါ်တွင် သင်္ဘောသားဟူသော ဂုဏ်ဒြပ်နှင့် ကမ္ဘာပတ် နေသည် မှာ ဆယ်နှစ်ပင်ကျော် လာပြီမို့ အရွယ်တော်လည်း တဆိတ်ဟိုင်း၍ သုံးဆယ်ကျော် လေးနှစ်ပိုင်းပင် စွန်း နေကြပေပြီ။

ရသည့် အချိန်တွင် ရေထဲ၌ နေ၍ ငွေကို ကုန်းရန်းရှာခဲ့ပြီး ယခု တောင့်တင်း လာချိန် သင်္ဘောသားဘဝမှ တစ်နှစ် တိတိနား၍ ချစ်သူရည်းစားရှာရန် ပြိုင်တူအကြံရလာခြင်းဖြစ်သည် ။

အကြံရသော်လည်း အသက်တော် နှစ်ဆယ်ကျော်မှ စ ရေထဲမှာ ပင်ကျင် လည်နေရ၍ ကုန်း ပေါ်ပြန်တက်ရလည်း ခဏမို့ ထိုအတွေ့အကြုံ

မှာ သူတို့ အတွက် တော့ အလွန်စိမ်းလွန်းနေသည်။ ။

နောက်ပြီး ကောင်မလေးများ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်၍ ပိုးပန်းရမှာ လည်း အလွန်ပျင်းကြပါသည်။ ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခြင်ထောင်ထဲမှ ပင်စောင့်ပြီး ထောင်ဖမ်းချင်သော လူစားမျိုး။ (ကျွန်တော့်လိုပေါ့) ကိုယ်က ကောင်းမိကောင်းလျက် လိုက်မိပါရဲ့ ၊ သူ့မှာ ရည်းစား ရှိနေလျှင် မည်သို့တတ်နိုင် မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် အလှမပျက် ချွေးမထွက်ဘဲ တည်တည်ခန့်ခန့် လူကြီး ပိုးပိုးနိုင်မည့် နည်းကို ကြံ စည်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ချစ်သူအလိုရှိသည် ဆိုပြီး ကြော်ငြာ ရင်ရော”

တင်အောင်က ဝင်ထောင်သည်။ ။

“ဟာကွာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ၊ တစ်နိုင်ငံလုံးသိပြီး ငပေါကြီး ဆိုပြီး အပြောခံနေရဦး မယ်”

သိန်းဆန်းက ထောက်ပြသည်။ ။ မောင်မောင်က

“ပွဲစားတွေနဲ့ လက်သိပ်ထိုးရှာရင်ရော”

အားလုံးငြိမ်သွားသည်။ ။ ထိုနည်းကဲ့ အနည်းငယ် ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ နောက်မှ တင်အောင်က

“အဲဒါတော့ နီးစပ်တယ်၊ အဲဒါပေမယ့် ပွဲစားတွေက ပြတာဆို တော့ အဲဒီမိန်းကလေးတွေ ဟာ အပြစ်အနာအဆာတော့ ရှိမှာပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် အိမ်ထောင် မပြုမဖြစ် ပြုမှ ကိုဖြစ်မယ့် အနေအထားမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါဆို ဘယ်လိုကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

“တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်ပေါ့”

တင်အောင့်စကားကို သိန်းဆန်းက ထောက်ခံသည်။ ။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

အားလုံး ပြန်ငြိမ်ကုန်၏။ သူတို့ ခမျာ ရေထဲမှာ ငါးဖမ်း၊ ဖားဖမ်း၊ ကုန် တင်ကုန်ချ၊ သံချေး ခေါက်၊ ဆေးသုတ်၊ ထမင်းချက် စသည် လောက်သာ လုပ် တတ်ပြီး မနုဿမိန်းမပိုးနည်းကိုတော့ ဘယ်က ဘယ်လို အစ ဆွဲထုတ်ရမှန်း မသိတော့။

“ကုမ္ပဏီထောင်မယ်”

သိန်းဆန်း၏ မဆီမဆိုင်စကား ကြောင့် ကျန်နှစ်ယောက် အံ့အားသင့် သွားသည်။ ။ နောက်မှ မောင်မောင်က

“ဟာကွာ မင်းကလည်း မိန်းမ တစ်ယောက်ရအောင် ဘယ်လိုပိုးရ မလဲဆိုတာ ကြံစည်နေပါ တယ်ဆိုမှ ကုမ္ပဏီက ဘာလို့ ထောင်ရမှာ လဲ”

“အေးလေကွာ၊ မိန်းမပိုးနည်းကို သာ အဓိကထားစဉ်းစားပါ”

တင်အောင်က ထောက်ခံသည်။ ။ ဒါကို သိန်းဆန်းက အားတက်သရော ဖြင့်

“ဟကောင်တွေရ ငါလည်း အဲဒါ ကိုပဲ ပြောနေတာ”

နှစ်ယောက်လုံး မျက်မှောင် ကြုတ်သွား၏။

“ဘာဆိုလဲကွ၊ ကုမ္ပဏီထောင်တာနဲ့ မိန်းမပိုးတာ”

“အေးလေကွာ အဝေးကြီးမှ အဝေးကြီး၊ အလုပ်မလုပ်ချင်လို့ နားနေပါတယ်ဆိုမှ ”

သူတို့ စကားကို သိန်းဆန်းက စိတ်ပါလက်ပါနှင့်

“မင်းတို့ ကလည်း ဝေးလိုက်တာကွာ၊ ငါဆိုလိုတာ ဒီလိုကွ”

“ဆိုပါဦး”

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီလိုကွာ”

“အင်း”

“ငါတို့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ကုမ္ပဏီထောင်လိုက်မယ်”

“ပြီးရင်”

“ပြီးရင် အလုပ်သမားတွေ၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ ခေါ်လိုက်မယ် အိုကွာ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေကို မိန်းကလေးတွေချည်း ခေါ်လိုက်မယ်”

“ခေါ်လိုက်ရင်”

“အဲဒီမှာ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပိုးနေရုံရှိတော့တာပေါ့၊ ကိုယ်က ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်လေ”

“ဟယ်”

သိန်းဆန်းအကြံကို နှစ်ယောက်လုံး အံ့အားသင့်သွားသည်။ မှန် ပေသည်။ ဤနည်းက အလှ မပျက် ချွေးမထွက်ဘဲ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပိုးနည်းပင်။

“မင်းတို့ ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကိုယ် က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ကိုယ့် အလုပ်သမားကို အ ပေါ်စီးက ပိုးနေ ရုံပဲ မဟုတ်လား”

အားလုံး၏ မျက်လုံးများ အရောင် လက်သွား၏။ နောက် မောင်တင်

အောင်က

“ဟုတ်တယ်၊ ကုမ္ပဏီဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေ ခေါ်လိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ရှိရှိသမျှထဲကမှ ခေါ် ထည့်လေးတွေကို အလွယ်တကူ ကောက်စွပ် အဟွတ်”

တင်အောင် ပြောချင်အားကြီး ပြီး ချောင်းပင် သီးသွား၏။ မောင်မောင်ကလည်း အကောင် ပြရုံနှင့် အရိပ် ပါမြင်ကာ

“မှန်ပါ့ကွာ၊ ကောင်မလေး ချော ချောလေးတွေချည်း အလုပ်ဆွဲခန့်ပြီး အဲယားကွန်းခန်းထဲ မှာ တင် အလှ မပျက် ချွေးမထွက်ဘဲ ဟိဟိ ဟိဟိလို့ ရပြီပေါ့”

အကြံကောင်းအတွက် အပျော် တွေ လွန်နေကြသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ကိုယ်အလုပ်ခန့် တဲ့ ကောင်မလေးတွေ ရုပ်ချောတာ ပညာတတ်တာတော့ မှန် ပါရဲ့ ၊ အိမ်ထောင်ရှိတာတို့ ရည်းစားရှိနေတာတို့ ဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တင်အောင်က ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောသည်။ ဒါကို ရည်းစားရ တော့မည့် အရေးကို အားတက် နေသော သိန်းဆန်းက

“အိုကွာ အလုပ်စခေါ်ကတည်းက အိမ်ထောင်ရှိသူ မဖြစ်ရ၊ ရည်းစားရှိသူ မခန့်ပါဆိုပြီး ထည့်ကြော်ငြာမှာ ပေါ့”

သူ့စကားကို မောင်မောင်က ခေါင်းကုတ်ပြီး

“အဲ အဲဒါဆို ငါတို့ ကို နှာဘူးအစစ်တွေမှန်း သိကုန်မှာ ပေါ့”

ဒါကို တင်အောင်က

“မဟုတ်လို့ လား ငယ်ဖြူနှာဘူး မွေးရာပါနှာဘူးရဲ့ ၊ အမိဝမ်းထဲ က

မကျွတ်ခင်ကတည်းက သူနာပြုဆရာမ သွားလေရာ လက်ညှိုး
လိုက်ထိုးနေတဲ့ ကောင်ကများ ”

“မင်းကရော ဘာထူးလို့ လဲ၊ အမိဝမ်းထဲက ကျွတ်ကတည်းက အူဝဲ
အော်ရမယ့်ဟာကို အိန္ဒြာ ကျော်ဇင်ဆိုပြီး အော်လာတဲ့ ကောင်”

“တော်ကြပါတော့ကွာ၊ အမှန်တော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို မွေး
ကတည်းက ချက်ကြိုးနဲ့ အငှာကို မှားဖြတ်လိုက်ရင် ကိစ္စပြတ်ပြီ”

“ဘယ်အငှာလဲကွ”

“လက်ညှိုး”

“အေး အဲလိုရှင်းရှင်းပြော”

“ပြောသာပြောရတာ မင်းရော ဘာထူးလို့ လဲ”

အားလုံးအပျော်တွေ ကူးစက်ရောဂါလို ပျံ့နှံ့နေသည်။

“အဲ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ငါတို့ အဲလိုအလုပ်သမားတွေခေါ်ပြီး ပိုးတော့ သူ
တို့ သိသွားပြီး အလုပ် ထွက်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

မောင်မောင်က ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောသည်။ ဒါကို တင်အောင်က

“ဒါလည်း ချည်ပြီးတုပ်ပြီး လုပ်ရ မှာ ပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဥပမာကွာ ခြောက်လအတွင်း မည်သည့် အကြောင်းနဲ့ မှ အလုပ်မ
ထွက် ရ၊ အလုပ်ထွက်ပါက လစာအပြင် ခြောက်လစာ ပြန်လျော်ရမည်
ဆိုတာ မျိုး”

သိန်းဆန်း မျက်မှောင်ကြုတ် သွားသည်။

“မင်းဟာ မကြမ်းလွန်းဘူးလား”

“လိုချင်တာရဖို့ ကြမ်းရမှာပဲ”

အားလုံး ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ။ အားလုံး ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ဒါပဲကို။

“ကဲ ဒါဖြင့် ကုမ္ပဏီနာမည်က”

“စမူဆာကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဟင်”

သိန်းဆန်းအမေးကြောင့် အားလုံး ကြောင်သွားသည်။ ။ နောက်မှ

“အာ စမူဆာဆိုမှ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ၊ စမူဆာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ၊ ဟို”

သိန်းဆန်း ခေါင်းကုတ်သည်။ ။

“ဪ သိပြီ သိပြီ၊ တြိဂံလေကွာ၊ တို့က သုံးယောက်ဆိုတော့ တြိဂံပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား”

“အစကတည်းက ရှင်းအောင်မပြောဘူး၊ စမူဆာတွေ ဘာတွေနဲ့ ဆိုတော့ အဓိပ္ပာယ်က တစ်မျိုးကြီး”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ကုမ္ပဏီအတွက် အမြန်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်ရအောင်”

★

သိပ်မကြာခင် သတင်းစာတွင် ကြောညာချက်တစ်စောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

★

အခန်း (၃)

‘ဆန်းတင်မောင်တြိကံကုမ္ပဏီ’

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း အလိုရှိသည်။

၁။ မိန်းမ ဖြစ်ရမည်။

၂။ ရုပ်ချောရမည်။

၃။ ပညာ တအားကြီး တတ်စရာမလိုပါ။

၄။ အိမ်ထောင်ရှိသူ၊ ချစ်သူရည်းစားရှိသူ မဖြစ်ရ။

၅။ အလုပ်ခန့်သည့် နေ့မှ စ၍ (၆) လအတွင်း အလုပ်မထွက်ရ။ (လျော်ကြေး သုံးဆ) ၆။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များကို အလိုလိုက်ရမည်။

၇။ ဓာတ်ပုံပို့ရန် မလို။ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်လျှောက်ထား ရမည်

။

၈။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များက ကြိုက်လျှင် ချက်ချင်း ရာထူးတိုးပေး မည်။

၉။ အငြိုငြင်ခံနိုင်သူဖြစ်ရမည်။

၁၀။ အသက် (၃၀) မကျော်ရ။

ထိုစည်းကမ်းချက်များ နှင့် ကိုက်ညီသူများကို အလုပ်ခန့် ရန် အသင့်

။

‘ဆန်းတင်မောင်တြိဂံကုမ္ပဏီ’

ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက အကြီးကြီး ခင်ဗျ။

“နေဦး၊ ဒီဆိုင်းဘုတ်ကြီး ဘယ် နေရာထားရမှာ လဲ”

မြေပြင်ပေါ် ဆန့်ဆန့်ကြီး လဲ လျောင်းနေသော ဆိုင်းဘုတ်ကို လက်
ညှိုးညွှန်၍ မောင်မောင် က မေးသည်။ ။

“ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်ပဲကွာ၊ အပေါ် မှာ ချိတ်ရမှာ ပေါ့”

သိန်းဆန်းက ဝင်ထောက်သည်။ ။ ဒါကို တင်အောင်က

“တို့ က ကုမ္ပဏီအသစ်လေကွာ၊ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး အပေါ်တင်ထား ရင်
အလုပ်လျှောက်တဲ့ သူ မ မြင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ၊ လူတိုင်းက လမ်း
လျှောက်ရင် ခေါင်းငုံ့လျှောက်ကြတာ”

မောင်မောင် ခေါင်းကုတ်သည်။ ။

“အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲကွ၊ တော်ကြာ ကုမ္ပဏီကို ရှာမတွေ့လို့
ဆိုပြီး အချောအလှတစ် ယောက် လွတ်သွားရင် တစ်ယောက် နစ်နာ တ
ယ်နော်”

မောင်မောင်က နှာဘူးစိတ်နှင့် ယှဉ်ပြသည်။ ။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာအားလုံး ထင်သာမြင်သာရှိ အောင်
ကုမ္ပဏီခြေရင်းမှာ ပဲ ထောင်ထားလိုက်မယ်၊ ခလုတ်တိုက်ရင် တောင်
ဘာလဲဟဆိုပြီး ပြန်ကြည့်ရအောင်”

“အေး အဲဒါကောင်းတယ်”

ဆိုကာ ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်ကို ခလုတ်မတိုက်၊တိုက်မိအောင် လမ်းမ
အလယ် ကန့်လန့်ထောင် သည်။ ။

“ကဲ ပြီးပြီ၊ အထဲမှာ လည်း ကွန်ပြူတာ ဆယ့်ငါးလုံး၊ အားလုံး ဆယ့် ငါးယောက် ဟီဟီ”

သိန်းဆန်းက ပျော်နေသည်။ ။ တင်အောင်ဝင်၍

“ဟေ့ကောင် တစ်ယောက်ကို ကောင်မလေး ငါးယောက်နော်”

“ငါ့စိတ်ထင် နည်းသလားလို့ ”

မောင်မောင်က ဝင်ထောက်သည်။ ။ ဒါကို တင်အောင်မှ ပင်

“ဟ နည်းမလားကွ၊ တစ်ယောက် ကို ငါးယောက်နှုန်း၊ ဒါကို နေ့စဉ် ရှိတိတ် လှည့်မှာ လေ၊ ဆယ့်ငါးယောက်လုံး နေ့စဉ် လှည့်ပိုးရမှာ ၊ အား မယ်တောင် မထင် ဘူး၊ ဒီကြားထဲ လခက တစ် ယောက် ငါးသောင်းနဲ့ ဆို တစ်လကို ခုနစ်သိန်း ခွဲ”

တင်အောင်စကားကို သိန်းဆန်း က ဝင်၍

“ဟာ မင်းကလည်း ခုနစ်သိန်းခွဲ ဆိုတာ တို့ သုံးယောက် တစ်ယောက်မှ နှစ်သိန်းခွဲစီ ကျမှာ ပါကွာ ပါးပါးလေး ပါ၊ ကုမ္ပဏီမဖွင့်ဘဲ အပြင်မှာ သာ လွတ် လွတ်လပ်လပ်ပိုးရင် ကောင်မလေး ရှေ့ ပင်တစ်ခါထွက်တာ နဲ့ ကုန်ပြီ၊ ကဲ ငါတို့ လုပ်တဲ့ အလုပ်က တွတ်ခြေမကိုက် ဘူးလား”

မှန်ပေသည်။ ။ အပြင်မှာ သာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အသေ အချာပိုးလျှင် ကောင်မ လေး ရှေ့ပင် ထွက် မုန့်စားရုံနှင့် နာရီပိုင်းအတွင်း ငွေငါးသောင်းလောက် ကုန်နိုင်သည်။ ။ ယခုက တစ်လလုံး စိတ်ချလက်ချပိုးမှ နှစ်သိန်းငါးသောင်းကို။ ဤအလုပ်က မကိုက်လား။

“ကဲ မနက်ဖြန်လည်း အင်တာဗျူးရဦးမှာ မို့ ဒီနေ့နားကြစို့”

“အေး မနက်ဖြန် အင်တာဗျူးမှာ တစ်ယောက်ကို ငါးယောက်စီ

ရွေးကြေးနော်”

“စိတ်ချ ခေါင်ထည်လေးတွေ ဖြစ်စေရမယ် ဟီ ဟီ”

သူတို့ အတွေးနှင့် သူတို့ အူမြူးနေကြသည်။ ။

★

အခန်း (၄)

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ပပဝင်းပါ”

“ရွေးလိုက်ပြီ”

“ရှင်”

နာဘူးများ အင်တာဗျူးလုပ် တော့ မိန်းမလှလေးများ အလုပ်ရ လွယ်လိုက်တာ။

ပညာအရည်အချင်း မကြည့်။ လုပ်သက် မကြည့်။ ရုပ်လှလျှင် အလုပ်ရ ပြီ။ အဲဒါမှ အင်တာ ဘူး အဲလေ အင်တာဗျူး။

“ဪ အလုပ်ရပြီလို့ ပြောတာပါ အဟဲ ဟီး ဟီး”

မောင်မောင်တစ်ယောက် ပါးစပ်ပင် စေ့၍ မရ ဖြစ်နေသည် ။ မိန်းမလှလေးများ နှင့် နဖူးတွေ့ခူး တွေ့မြင်ဖူးပြီကို။

“ဟိုလေ ကျွန်မရဲ့ ဒီပလိုမာကဒ်တွေ”

“အို အို အလုပ်ခန့်လိုက်ပါပြီဆို၊ ဘာဒီပလိုမာမှ မလိုတော့ပါဘူး ဟဲ ဟဲ၊ အဓိကတွေက ကောင်းနေပြီ ဟဲ ဟဲ”

သူတို့ ဖြစ်ပုံကို ကြည့်၍ ကောင်မလေး မသင်္ကာဖြစ်လာပုံရ၏။ ရှိုးတိုးရှုန်တန်နှင့်

“ဟို ဟို ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ တခြားအလုပ်”

“ဘာလဲ လခနည်းလို့ လား၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ပေါ် ကြည့်ပြီး တိုးပေး သွားမှာ ပါ၊ အခုလော လောဆယ်လိုလည်း ခြောက်လစာ ကြိုထုတ်သွား ဟဲဟဲ ဟီးဟီး”

မောင်မောင်တို့ ပါးစပ်ပင် ပိတ်မရလောက်အောင် ဖြစ်နေ သည် ။ ဒါ ကို ဘေးက သိန်းဆန်းနှင့် တင်အောင်တို့ က

“ဟေ့ကောင် သတိလည်း ထားဦး၊ မင်းပုံက သိသာလွန်းနေပြီ၊ တော် ကြာ ကောင်မလေး လန့် ပြီး ထွက်ပြေးသွားဦးမယ်”

တီးတိုးကပ်ပြောသည် ။ ဒါကိုပင် မျက်နှာက ဘယ်လိုမှ ပြန်တည် ချ မရ။ ဒါကို ရိပ်မိသော ကောင်မလေးက

“ဒါဒါဆို ခွင့်ပြုဦးနော်၊ ဒါနဲ့ အလုပ်က ဘယ်တော့စဆင်း”

“ခုဆင်းချင် ခုရပြီ”

“ဟမ်”

အခြေအနေရိပ်မိသော တင်အောင် က ဝင်၍

“ဪ ဟိုလေ မနက်ဖြန် မနက် ဖြန် စဆင်းလို့ ရပါပြီ”

“ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုပြီး ထသွားတာတောင် မောင် မောင်က မလျှော့။

“ညီမလေး ညီမလေး ခြောက်လ စာ ယူသွားဦးလေ၊ မသေချာမှာ စိုး လို့ ဟီဟီ”

သူ့စကားလည်း ကြားရော ကောင် မလေးက

“မယူပါဘူး မယူပါဘူး၊ သွားပြီ နော် သွားပြီ၊ အမလေး ကြောက် စရာကြီး”

ဆိုကာ ပြေးထွက်သွားလေသည် ။ ထိုတော့မှ သိန်းဆန်းနှင့် တင်အောင် တို့က သက်ပြင်းချ ပြီး

“ဟူး မောင်မောင်ရာ မင်းဟာ သိသာလွန်းပါတယ်ကွာ၊ အေးအေး စိတ်လျှော့ပြီး လုပ်စမ်း ပါ”

ဆိုတော့ မောင်မောင်က

“ဟီး အေးကွာ၊ ငါ့မှာ မိန်းမလှ လေး ကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရတော့ ရင်တွေခုန်ပြီး ကတုန်က ယင်ဖြစ် အဟစ်”

အခုချိန်ထိ တက်မလိုက်၊ဖြစ်သေး။ တင်အောင်မှ ပင် ဝင်၍

“ကဲ တစ်ယောက်တော့ ထားပါတော့၊ နောက်တစ်ယောက်သာ သတိထားပြီး စစ်ကြတာပေါ့၊ တော်ကြာ တို့ အကြံတွေ သူတို့ သိပြီး နာမည်ပျက်နေဦးမယ်၊ ကဲ နောက်တစ်ယောက်ခေါ်ကွာ”

“နောက်တစ်ယောက်”

သိန်းဆန်းအော်သံ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည် ။

“နာမည်”

“သဉ္ဇာ”

“မခန့်ဘူး”

“ဟမ်”

ခုနက မောင်မောင်ကို တစ်ချိန်လုံး ဖျောင်းဖျနေသော တင် အောင် ဆီက ထွက်လာသော အသံ သြကြီးကြောင့် အားလုံး အံ့အား

သင့်သွားရပြန်သည်။ ။

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြီး စူပုပ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ ။ တင်အောင်ကို ကြည့်ပြီး အားလုံး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ နောက်မှ အလုပ်လာ လျှောက်သော ကောင်မလေးက

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကျွန်မက စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒီပလိုမာ သုံးခု”

“မခန့်ဘူး”

“LCCI မှာ လည်း နိုင်ငံတကာ Level 4”

“မခန့်ဘူး”

“တခြားကုမ္ပဏီမှာ လည်း စာရင်း ကိုင် ငါးနှစ်”

“မခန့်ဘူး”

တစ်လုံးတည်း မြိန်မြိန်ကြီး ပြော နေသော တင်အောင်စကားကြောင့် ကောင်မလေး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား သည်။ ။ နောက်မှ ဇေဝေဝေနှင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရုပ်ဆိုးလို့”

“ရှင်”

ကောင်မလေးခမျာ ကြက်သေ ပင် သေသွားရ၏။

ပညာအရည်အချင်း မကြည့်ဘဲ ရုပ်ဆိုးလို့ အလုပ်မခန့် သော ကုမ္ပဏီ ဒီတစ်ခုသာ ရှိပေမည်။

အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ကောင် မလေးတုန်တက်သွားပြီး

“ဘာ ရုပ်ဆိုးလို့ အလုပ်မခန့်ဘူး ဟုတ်လား”

“အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဗိုက်ပူပြီး ဖင်ကောက်လို့ ၊ ဒါမျိုး တို့ မကြိုက်”

တင်အောင့်စကားကြောင့် ကောင်မလေး ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပြီး
အသံကျယ်ကျယ်နှင့်

“ဟင် ကြားကြရဲ့ လား အရပ်ကတို့ ရေ၊ ကျွန်မကို အလုပ်မခန့်တာ
ဗိုက်ပူပြီး ဖင်ကောက်လို့ တဲ့ တော်ရေ၊ ကုမ္ပဏီထောင်ပြီး ပညာအရည်
အချင်း လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုကို မကြည့်ဘဲ ဗိုက်နဲ့ ဖင် ကို ကြည့်ပြီး အ
လုပ်မခန့်တာတဲ့ တော်ရေ၊ လူကြားလို့ မှ မသင့်တော်တယ်၊ အမလေး ဒီ
လိုကုမ္ပဏီမျိုး သုံးလခံရင်တောင် ကံကောင်း၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ထောင် တဲ့
ကုမ္ပဏီ မဟုတ်ဘူး ၊ နှာဘူးထဖို့ ထောင်တဲ့ ကုမ္ပဏီ၊ နှာဘူးကုမ္ပဏီ နှာ
ဘူးကုမ္ပဏီ”

သူ့စကားကို တင်အောင်က မလျှော့သော ဇွဲလုံ့လဖြင့်

“နှာဘူး အရှင်လတ်လတ် မြင်ပြီဟုတ်”

“မြင်ပြီ မြင်ပြီ တော်ရေ၊ ဟောဒီမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် နှာဘူးသုံး ယောက်
အရှင်လတ်လတ်ကြီး ပါတော်”

“အေး မြင်ရင်ပြန်၊ မခန့်ဘူး”

“ပြန်မှာ ပါ ပြန်မှာ ပါ၊ဒီလိုကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်မယ့်အစား ထမင်း
ကြမ်းခဲ ယပ်ခပ်စား မယ် ဒါပဲ”

သူမနှင့် အတူ အပျိုတစ်သိုက် ပြိုက်ခနဲ ပျောက်သွားလေ၏ ၊

သို့သော် သူတို့ ကသာ မလျှော့သော ဇွဲလုံ့လဖြင့်

“နောက်တစ်ယောက်”

တစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ မောင်မောင်ကမေးသည်။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မခန့်ဘူး”

“ရှင်”

နာမည်ပင် မပြောရသေးခင် ထအော်သော တင်အောင့်အသံက စီး
မိုးနေသည်။

ဒါကို တစ်ယောက်မှ မရွေးရ သေးသော သိန်းဆန်းက

“ငါခန့်တယ်ကွာ၊ ညီမလေး နာ မည်ပြော”

“ညိုမီ”

“ခန့်လိုက်ပြီ၊ ကိုကြီးနားမှာ ပဲ နေ နော် ဟီးဟီး”

သူ့မျက်နှာရူးကြီးကိုကြည့်၍ တင် အောင်က

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘာကြည့်ပြီး ခန့်တာလဲ၊ အသားလည်း မဲ၊ ခန္ဓာကို
ယ် ကလည်း ပိန်ကိုင်း ကိုင်းနဲ့”

“ဟို ဟိုလေ ကျွန်မ ဒီပလိုမာ”

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင်၊ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် အကြိုက်တူတာ မ
ဟုတ် ဘူးကွ၊ ဒါကငါ့အ ကြိုက်ပုံစံလေး”

“ကျွန်မရဲ့ ဆာတီဖီကိတ်”

“ဟေ့ကောင် မင်းအဲဒီလို လုပ်ရင် ရှိတိတ်လှည့်တဲ့ အခါ ငါတစ်ယော
က် နာတယ်ကွ”

“ဒါကတော့ မင်းကံနဲ့ မင်းပဲ၊ ငါ့လိုမျိုး မိန်းမမှန်ရင်ကြိုက် တတ်တဲ့

စိတ်ရှိရင် ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး”

“မင်းရှေ့မှာ ဆို ငါ့လက်မလေးဖွက်ထားမယ်နော်”

“ဖွက်ထား၊ ငါအသည်းယားရင် မလွယ်ဘူး”

အရေးထဲ နှစ်ယောက်သား ကပ်၍ စကားများ နေသေး၏။ နောက်မှ သိန်းဆန်းက ကောင်မ လေးဖက်လှည့်၍ မျက်နှာဖြင့် ဖြင့် ၊

“ဘာမှ မပူနဲ့ ခန့်လိုက်ပြီနော် ညီမလေး၊ ဟီးဟီး”

သူ့စကားကို တင်အောင်က

“မခန့်ပါဘူးဆိုနေမှ ကွာ၊ ဟေ့ကောင်မလေး ပြန်တော့”

“ပြန်နဲ့ ၊ ပြန်နဲ့ ၊ သူမခန့်လည်း တို့ ခန့်တယ်၊ ခြောက်လစာကြို ထုတ်သွား ဒါပဲ”

“အောင်မာ ယူရဲယူကြည့်ပါလား၊ ငါ့ပိုက်ဆံလည်း ပါတယ်၊ တရားစွဲလို့ ထောင်ဒဏ်သက်စေ့ ကျသွားမယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း လခကို ကိုကြီးပဲ စိုက်ပေးတော့မယ်”

“စိုက်ပေးလည်း လက်မခံဘူး”

“ဘာလို့ လဲ”

“လေကောင်းလေသန့်မရလို့ ”

သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ကောင်မလေးစိတ်ညစ်လာ သည် ။ ထို့ကြောင့်

“ကဲ တော်ကြပါတော့ ငယ်ဖြူနှာဘူးများ အဖွဲ့ရယ်”

ကောင်မလေးကို ပြန်ကြည့်ကြသည် ။ ကောင်မလေးက ခါး ထော

က်၍

“အခု ကျွန်မကို အလုပ်ခန့် မှာ လား၊ မခန့်ဘူးလားပြော”

“ခန့်တယ်၊ ဟစ်”

“ခန့်ဘူး၊ ဟူး”

နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုမှ ညှိမရ။ ကောင်မလေးကသာ တင်းသွားပြီး၊

“ကဲရှင်တို့ ဘာသာရှင်တို့ အရင် ညှိကြ၊ ပြီးရင် ကျွန်မကို အဖြေ လာ ပြော၊ ကျွန်မအပြင်မှာ စောင့်နေမယ်၊ ဒါပဲ”

ဆိုကာ လှည့်ထွက်သွား သည် ။

ဒါကို သိန်းဆန်းက မျက်နှာရှူး ကြီး တမနှင့် ၊

“အဖြေယူသွား၊ ခန့်တယ်၊ ခန့်တယ်၊ တို့ ခန့်တယ်”

သူ့စကားကို တင်အောင်က လည်း

“တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက် မယ်၊ ခန့်ဘူး၊ ခန့်ဘူး၊ တို့ ခန့် ဘူး၊ ဒါပဲ”

သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ မောင်မောင် စိတ်ညစ်သွားသည် ။

“မင်းတို့ ကလဲကွာ၊ ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်းလုပ်ကြပေါ့၊ ဒီအတိုင်းဆို ငါတို့ ကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်သူမှ အလုပ် လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ”

သိန်းဆန်းနှင့် တင်အောင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည် ။ နောက် တင် အောင်က

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ငါတို့ က သုံးယောက်ဆိုတော့ မဲပေးရင် သုံး မဲဖြစ်မှာ

ပဲ၊ အဲဒီတော့ မဲများ တဲ့ သူ အနိုင်ကွာ”

သူ့စကားကို လက်ခံလိုက်ကြသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအစီအစဉ် လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဲတော့ မလိမ်နဲ့ နော်”

“ဪ သုံးမဲတည်းရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်မဲလိမ်လို့ ရမှာ လဲ၊ ကဲ နောက်တစ်ယောက်ခေါ်ကွာ”

“နောက်တစ်ယောက်”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဝင်လာ၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ ။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“သိန်းသိန်းလင်း”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ ။

“ဘယ်လိုနေလဲ၊ ငါတော့ကြိုက်တယ်”

မောင်မောင်က တိုးတိုးပြောသည်။ ။ ဒါကို ချေးများ သော တင်အောင်က

“ငါတော့ လဝပဲ”

နှစ်ယောက်သား တစ်မဲစီဖြစ်နေ တော့ သိန်းဆန်းကိုကြည့်ကြသည်။ ။ သိန်းဆန်းက မျက် မှောင်ကြုတ်၍

“ငါကတော့ ကြိုက်ချင်ကြိုက် လို့ ရတယ်၊ မကြိုက်ချင်လည်း မကြိုက် လို့ ရတယ်၊ ငါးဆယ် ငါးဆယ်စီပဲ”

သူ့စကားကြားတော့ ဟိုနှစ် ကောင်လုံး စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည် ။
တင်အောင်က

“ဟေ့ကောင် အားလုံးရှိတာမှ သုံးမဲတည်း၊ အဲဒါကို မင်းက မဲကို က
ပ် လိမ်နေသေးတယ်၊ ကြိုက်ရင်ကြိုက် တယ်၊ မကြိုက်ရင်မကြိုက်ဘူး၊
ဒါပဲ ပေါ့”

သူ့စကားကို သိန်းဆန်းက

“ငါမဲလိမ်တာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ငါသူ့ကို အရှေ့ပိုင်းကြိုက်တယ်၊ အ
နောက်ပိုင်းမကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါးဆယ် ငါးဆယ်စီပါတယ်၊ ဒါပဲ”

သုံးယောက်သား ဘယ်လိုမှ ညှိမရ၊ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်က

“ကဲ ဒီမှာ ဆွေးနွေးနေလို့ မဖြစ် ဘူး၊ အရေးပေါ်အစည်းအဝေးခန်း
ထဲ ခဏဝင်ကြစို့”

“အေး အဲဒါကောင်းတယ်”

ဆိုကာ သုံးယောက်လုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကြောင်စီစီနှင့် ရပ်
နေသော ကောင်မလေးဖက် လှည့်ကာ၊

“ညီမလေး ခဏနေဦးနော်၊ အစ်ကိုတို့ ညီမလေးကို ရွေးမရွေး အ
ရေးပေါ်အစည်းအဝေးခန်း ထဲ ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

ဆိုကာ တန်းစီ၍ အိမ်သာထဲ ဝင်လိုက်ကြသည် ။ ကောင်မလေး က
တော့ အရေးပေါ်အခန်း ခေါ်သော အိမ်သာထဲဝင်သွားသော သူ တို့ ကို
ကြောင်ငေးလျက်၊

“ဒီမှာ သိန်းဆန်း၊ ငါတို့ ရှိတာမှ သုံးယောက်တည်း၊ အဲဒါကိုမှ ဆိတ်
သုံးကြီး လမ်းလျှောက်သ လို ဟိုဖက်ကပ်လိုက်၊ ဒီဖက်ကပ်လိုက် မလုပ်

နဲ့ လေ”

“ဟ ငါအဲဒီလိုလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကြိုက်တာငါးဆယ်၊ မကြိုက်တာငါးဆယ်၊ ကဲ ငါ ဘယ်သူ့ဖက်လိုက်လို့ လဲ”

“မင်း အဲဒီလိုလုပ်တော့ ငါတို့ က တစ်ယောက် ငါးဆယ်နဲ့ တစ်ရာငါးဆယ်စီ ဘယ်လိုခွဲရမှာ လဲ”

“ဒါဖြင့်လိုချင်ရင် ငါ့ဆီက ငါးဆယ်ကိုဝယ်ယူလေကွာ”

သိန်းဆန်းက ခပ်တည်တည်ပြောသည်။

အရေးထဲ အချင်းချင်း စီးပွားရှာနေသေး၏။

ဒါကို တင်အောင်နှင့် မောင်မောင်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ နောက် မောင်မောင်က

“ကဲ ဒါဖြင့်လည်း မင်း ဒီကောင့်ဆီပေးထားတဲ့ ငါးဆယ်ထဲက တစ်ဆယ် ငါ့ကိုပေး၊ ငါငါး သောင်းပေးမယ်”

မဲအရောင်းအဝယ်က အိမ်သာထဲတင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါမျိုးဘယ်ရမလဲ၊ ငါလည်း ဝယ်မှာ ပေါ့၊ ဒီကောင့်ဆီက တစ် ဆယ်ပေးကွာ၊ ခြောက် သောင်း”

“ငါခုနစ်သောင်း”

“ကဲ ငါးဆယ်လုံးဝယ်မယ်၊ တစ်သိန်း”

“ငါးဆယ်လုံး တစ်သိန်းနှစ်သောင်း”

အရောင်းအဝယ်ဈေးက ဝန်ထမ်းများ ပေးရမည့် လစာပင် မကတော့။

သူတို့ အရောင်းအဝယ်တည့်၍ ထွက်လိုက်တော့၊

“ဟင်”

ကောင်မလေးမရှိတော့။

ဤသို့ဖြင့်

★

အခန်း (၅)

စည်ကားပါသည်။ ဆန်းတင် မောင် တြိဂံကုမ္ပဏီတွင် မိန်းမလှ လေးများ နှင့် စည်ကားနေပါ သည်။ အားလုံး ပညာနှင့် လုပ်သက်ကို ယှဉ်၊ ရုပ်ရည်တစ်ခုတည်းသာ ကြည့်ရှု ထားသော အားလုံး မှာ ခေါင်ထည်တွေ ချည်းသာ ဖြစ်နေ၏။

ကုမ္ပဏီတံခါးဝကို ဆွဲဖွင့်လိုက် သည် နှင့် မောင်မောင် စိတ်ချမ်းသာမှု များ နှင့် ပြည့်စုံသွား၏။ မိန်းကလေးများ ခန္ဓာကိုယ်မှ ပျံ့လွင့်လာသော ရနံ့ ပေါင်းစုံကို ရှူရှိုက်မိသည် နှင့် လခတိုး ပေးချင် စိတ်များ ပင်တဖွားဖွား ဝိုင်းရံ လာသည်။ သို့သော် ကိုယ်က ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်မို့ ရုပ်ကို သိပ်ပြီးထားလို့ မ ဖြစ်။ ဟိုကောင်တွေပါစုံမှ ခွဲတမ်းက ချရဦး မှာ ကိုး။ ထို့ကြောင့် အားလုံးကို လူမှတ် သလို ဝေ့ကြည့် ပြီး ခပ်တည်တည်နှင့်

“အားလုံး ထိုင်မနေကြနဲ့ ဟေ့၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကြ၊ ဒါမှ ကုမ္ပဏီ တိုးတက်မှာ ၊ ဒါမှ မင်းတို့ လည်း လခတိုးရမှာ ”

သူ့စကားကြောင့် မိန်းမချော လေးများ အူကြောင်ကြောင်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက် ကြည့် ကြသည်။ ဒါကို မောင်မောင်က ပါဝါပြသလိုမျိုးနှင့်

“ဘာ အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေ ကြတာလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် မြန်မြန် သွက်သွက်လုပ်ကြ လေ”

အားလုံး ရှေ့က စာအုပ်လှန်ရ မလို၊ ကွန်ပြူတာ နှိပ်ရမလိုတွေ ဖြစ် သွား၏။ နောက်မှ မြင့် မြတ်မိုးဆိုသော ကောင်မလေးက မရဲတရဲနှင့် ထ ပြီး

“ဆရာ တစ်ခု မေးလို့ ရမလားဟင်”

မောင်မောင်က ခပ်တည်တည်နှင့် ဆရာကြီးဟန် လက်ပိုက်ပြီး

“မေး မသိတာရှိရင် အဲသလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေး၊ ရှင်းပြမယ်”

“ဆရာ ကျွန်မတို့ က ဘာအလုပ် လုပ်ရမှာ လဲဟင်”

“ဟမ်”

မြင့်မြတ်မိုး အမေးကြောင့် မောင်မောင် ကြောင်သွားသည် ။ ဒါကို သူ့ရှေ့နားက ကောင်မလေး သန်းလှစိုးက

“ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီက ဘာလုပ် တဲ့ ကုမ္ပဏီလဲဟင်”

“ဟင်”

မောင်မောင် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။ မိန်းမကို အလွယ် တကူပိုး၍ ရရန်သာ ကုမ္ပဏီ ထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဘာအလုပ်လုပ်ရမှန်း မသိ။ ဘာအလုပ်မှ လည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဘာလုပ်ပါလို့ ပြော၍ လည်း မရ။ ထို့ကြောင့် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး

“အေး အခုတော့ လုပ်ချင်တာ လုပ်ထားကြ၊ ဟိုနှစ်ယောက် လာမှ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တိုင် ပင်ပြီး အလုပ်ခွဲပေးမယ် ဒါပဲ”

ဆိုကာ သူ့အတွက် စီစဉ်ထားသော အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွား မိလိုက် သည် ။ အခန်းထဲရောက်မှ ထိုင်ခုံပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင် ချပြီး ကိုယ့် ခေါင်းကိုယ် အုပ်ကိုင်ကာ

“တောက် ကုမ္ပဏီထောင်ထားပြီး ဘာအလုပ်မှ လည်း မရှိ၊ ဘာလုပ် ရမှန်းလည်း မသိ၊ ဒုက္ခပဲ”

ဟု ရေရွတ်ကာ အခန်းထဲမှ မထွက်ရဲ ဖြစ်နေသည်။ ။

သိပ်မကြာပါ။ သူနည်းတူ တင်အောင် ရောက်လာသည်။ ။ ကုမ္ပဏီ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည် နှင့် ဩဇာ သံအပြည့်နှင့်

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ လှလှစိုး တို့ ပပဝင်းတို့ မြင့်မြတ်မိုးတို့ ကွန် ပျူ တာဖွင့်ပြီး ဂိမ်းက စားနေတာလား၊ သန်းလှစိုးတို့ မြင့်မြင့်ကြည် ခိုင် စိုးထွန်း စာရင်းတွေ ရှာစမ်း”

သူ့စကားကို သန်းလှစိုးက

“ဘာစာရင်းတွေ ရှာရမှာ လဲဟင်”

တင်အောင်က မလျော့သော ဟန်နှင့်

“ကုမ္ပဏီစာရင်းတွေလေကွာ”

“ဒီကုမ္ပဏီက ဘာလုပ်လို့ ဘာ စာရင်း ရှာရမှာ လဲဟင်”

“ဂို”

တင်အောင် အသံပင် တိတ်သွား ၏။ ဟုတ်သား။ သူ့ကုမ္ပဏီက ဘာ လုပ် လို့ ဘာစာရင်း ရှာရ မှာ လဲ။ ထိုတော့မှ သူတို့ မှာ ကုမ္ပဏီသာ ရှိပြီး အလုပ်မရှိ မှန်း သတိရသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဘာ ပြောရ မှန်းလည်း မသိ ။ ခေါင်းကုတ် မလို ဗိုက်ကုတ်မလို လုပ်ပြီး

“အေး အခုတော့ နေဦးပေါ့ကွာ၊ ဟိုကောင်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မှ နင် တို့ ကို အလုပ်ခိုင်းပစ် မယ်”

ဆိုကာ မောင်မောင်တုန်းကအတိုင်း အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွား လေသ

ည် ။

အခန်းထဲတွင် ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် အုပ်ကိုင်ပြီး ငြိမ်နေသော မောင်
မောင်ကိုတွေ့တော့ ဘာမှ မ ပြောနိုင်ဘဲ သူ့နားမှာ သူ့အတိုင်း ပင်
ခေါင်းကို အုပ်ကိုင်ပြီး ငြိမ်ထိုင်နေမိတော့၏။

သိပ်မကြာပါ။ သိန်းဆန်း ရောက်လာ၏။

သူကတော့ အရင်နှစ်ယောက်လို မဟုတ်။ တမင်လုပ်ထားသော ဖော်
ရွှေဟန်နှင့် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး

“ညီမလေးတွေ အလုပ်ပင်ပန်းနေပြီလား၊ အလုပ်တွေ သိပ်များ
နေပြီလား၊ ကြိုးစားထားကြ နော် ဟီးဟီး အလုပ်ရှင်တွေ သဘော ကော
င်းတယ် ဆိုပြီး အချောင်မခိုကြနဲ့ ၊ ကိုကြီးတို့ ကြိုက်ဘူး ဟူးဟူး”

သူ့စကားလည်း ဆုံးရော အရှိန်ရနေပြီဖြစ်သော မိန်းမလှလေး များ
က

“အချောင်ခိုရအောင် သမီးတို့ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှာ မို့လို့ လဲဟင်”

“ဟမ်”

“ကုမ္ပဏီက အလုပ်ရောရှိရဲ့ လား ဟင်”

“အုမ်”

ထိုတော့မှ သိန်းဆန်းလည်း သူတို့ တွင် ကုမ္ပဏီသာရှိပြီး အလုပ် မရှိ
မှန်း သိတော့၏။ ထို့ ကြောင့် သွားဖြကြီးနှင့်

“အလုပ်က အဲ အလုပ်က နေဦး၊ ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ
လာပြော မယ်နော်၊ ခဏ ခ ဏလေး ဟေးဟေး”

ဆိုပြီး လုံးချကာ သူတို့ သတ်မှတ် ထားသော အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာ

၏။ အခန်းထဲတွင် ကိုယ့် ခေါင်းကိုယ် အုပ် ကိုင်ပြီး ငြိမ်နေသော ဟိုနှစ်
ကောင်ကို တွေ့၍ သူလည်း ထိုအတိုင်း စိတ်ပျက် လက် ပျက် ဝင်ထိုင်
နေလိုက်သည် ။ အတန်ကြာသည် အထိ စကားမစဖြစ် သေး။ အလုပ်မ
ရှိသည့် ကိစ္စ မည် သို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်ရမည်မသိ။

သက်ပြင်းချသံက ပြိုင်တူထွက် လာသည် ။

“ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

သိန်းဆန်း၏ အမေး။

“ကုမ္ပဏီထောင်ပြီး အလုပ်ရှိဖို့ မေ့နေရတယ်လို့ ကွာ”

တင်အောင် ဖြေသည် ။ မောင် မောင်က

“ကုမ္ပဏီကအစ စဉ်းစားပြီး အလုပ် ကို မစဉ်းစားမိတော့ နည်းနည်း
လေး ကွဲသွားတာပေါ့ ကွ၊ ဒီအချိန်ကျမှ ကုမ္ပဏီ အလုပ်ရှိအောင် လမ်း
ထိပ်ဘိန်းမုန့်ထွက်ရောင်းလို့ လဲ မကောင်း”

“အာ မင်းကလည်း ကုမ္ပဏီဖြစ်ပြီး ဘိန်းမုန့် ရောင်းရမလားကွ”

အားလုံးငြိမ်သက်ကုန်၏။ သူတို့ ၏ စိတ်ထဲ ကုမ္ပဏီထောင်ပြီး ဝန်
ထမ်းများကို အပေါ်စီးမှ ခြေတော်တင်ပိုးမည်ဟု လောက်သာ ခေါင်းထဲ
ထည့်ထား၍ အလုပ်က ပျောက်နေသည် ။

အလုပ်ကလည်း သင်္ဘောထမင်းချက်မှ လွဲ၍ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ် ဘူး
၍ အလုပ်တစ်ခု အစရှာ ရန် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရ။

ခန့်ထားသည့် မိန်းကလေးက ဆယ့်ငါးယောက်။ လစာတော့ ပေးနိုင်
င်ပါရဲ့ ။ အလုပ်ကိုတော့ မ ပေးနိုင်။ မည်သို့ကြံစည်ရမည်မသိ။

အတန်ကြာမှ သိန်းဆန်းက ရဲရဲတောက်မျက်လုံးနှင့်

“ကဲ ဆုံးဖြတ်စရာက နှစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်”

အားလုံးခေါင်းထောင်ကုန်၏။ ထွက်ပေါက်မရှိချိန်မှို့ သူ့စကား ကို စိတ်ဝင်စားသွားကြသည် ။

“တစ်အချက် တို့ တွေ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ရည်းစားရှာကြ မလား ၊ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်အ ချက် အလုပ်ရှာကြမလား၊ ကဲ အဲဒါပဲရွေး”

သူ့စကားကို တင်အောင်က သတိရသွားသလိုဟန်မျိုးနှင့်

“အိုက္ကား တို့ ရဲ့ မူလဘူတရည်ရွယ်ချက်ကိုက ရည်းစားရရေးသာ အဓိကပဲ၊ ကျန်တာတွေတော့ သာမညပဲ၊ အခု အလုပ်ဆိုတာဘာလဲ”

သူ့စကားမဆုံးမီ မောင်မောင်ကလည်း

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ရည်းစားလိုချင်လို့ ကုမ္ပဏီထောင်တာပဲ၊ အလုပ် လိုချင် သဘောပေါ်တက် ပြီး အလုပ်လုပ်မှာ ပေါ့”

သူတို့ စကားကို သိန်းဆန်းက ပြီးသွားပြီး

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်ကြတာပေါ့”

“ဟကောင်ရ အလုပ်မှ မရှိတာ”

တင်အောင်က ဝင်ထောက်သည် ။ သိန်းဆန်းက သူ့မျက်နှာကို ထပ်ပြီးလိုက်ပြီး

“မကြာခင် ရှိလာလိမ့်မယ်၊ ကဲ လာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ အလုပ် အကြောင်း ပြောကြရ အောင်”

ဆိုကာ ခပ်တည်တည်နှင့် အပြင်သို့ လှမ်းထွက်သွားသည် ။ မောင်မောင်နှင့် တင်အောင်က ဘုမသိဘမသိ နောက်ကလိုက်ရသည် ။

အခန်း (၆)

“ဟဲ့ ဟုတ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား၊ ကုမ္ပဏီဆိုပြီး ဘာအလုပ်မှ လည်း မရှိ”

“အေး ဆိုင်းဘုတ်ကြီး လမ်းမ ပေါ် ကန့်လန့်ချထားကတည်းက ငါမ သင်္ကာတာ၊ တကယ့် ကုမ္ပဏီအစစ်ဆို ဆိုင်းဘုတ်ကို လူမြင်သူမြင် ထားရမှာ ပေါ့”

“မဟုတ်တာတွေ လုပ်မလို့ လားပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် အခုခေတ်စားနေတဲ့ လူ မှောင်ခိုတွေလား”

“အိုး အဲလိုလုပ်လို့ ကတော့ ငါ့သားလေး လက်ဆွဲပြီး ဖအေ ကောင်ပါ ဖော်ပစ်မယ်”

“ဟဲ့ နင်ပြောတော့ အပျိုဆို”

“ဒါကအလုပ်ရမှာ မို့ လိမ်ပြောရတာပေါ့၊ နင်တောင် နင့်ဘဲနဲ့ ”

“ဒီအချိန်ဆို ငါ့သားတော့ နို့ဆာနေလောက်ပြီ”

“ဒီလူကြီးတွေ ငတုံးကြီးတွေပါ၊ ဒီအရွယ် ဒီရုပ်နဲ့ ရည်းစားမရှိ ဘူးဆိုတာ သူတို့ မို့ ယုံတယ်၊ ခိုးရယ်လိုက်ဦးမယ် ခွဲ ခွဲ”

မိန်းမများ တွတ်ထိုးနေကြသည် ။ ထိုစဉ် ကျီခနဲ တံခါးဖွင့်သံ။

အားလုံးဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သုံးဦး။ သွားဖြီးကြီး

များ နှင့် ။

သိန်းဆန်းမှ စ၍

“အလုပ်များ လို့ ပင်ပန်းနေကြပြီထင်တယ် ဟဲဟဲ”

အားလုံး ဘာမှ မပြောဘဲ သူတို့ ကို ငေးကြည့်နေသည် ။ ဘာ အလုပ်မှ မလုပ်ရပါဘဲ အလုပ်များ နေသည် ဆိုတော့လည်း ပြောစရာ ကို မရှိ။

“အထူးအစီအစဉ်တစ်ခုအနေနဲ့ အလုပ်တွေလည်း ပင်ပန်းပြီ ဖြစ်တဲ့ အတွက်”

အလုပ်က တစ်မနက်ပင် လုပ်ရသေး။

“စာနာသနားသောအားဖြင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး ချောင်းသာ အပန်းဖြေခရီး ပို့ဆောင်ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟယ်”

အားလုံးထံမှ ကျယ်လောင်သော အာမေဍိတ်သံ။ အလုပ်တစ်မနက် ဆင်း ရုံနှင့် ပင်ပန်းလို့ ချောင်းသာ အပန်းဖြေ ခရီးပို့မတဲ့ ။

တင်အောင်နှင့် မောင်မောင်ပါ သိန်းဆန်း၏ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပုံ ကို အံ့အားသင့်သွားသည် ။

“ကဲ အဲဒီတော့ ဒီညနေ အထုပ် အပိုးတွေပြင်ကြ၊ ညနေ ခြောက်နာရီ မှာ ချောင်းသာထွက်ကြ မယ်၊ ကဲ ဘယ်နှယ် ပျော်ရဲ့ လား”

တစ်ယောက်မှ ဘာသံမှ မထွက်။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သုံးယောက်ရဲ့ ပြောင် လက်နေသော မျက် ခွက်များကိုသာ ငေးစိုက်နေကြသည် ။ အတန်ကြာမှ စိုး စိုးရီက

“မလိုက်လို့ မရဘူးလားဟင်”

သိန်းဆန်းက ပြုံး၍ ခေါင်းခါ သည် ။

“အလုပ်လျှောက်ကတည်းက စည်းကမ်းချက်ထဲမှာ ပါတယ်၊ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်တွေကို အလို လိုက်ရမယ်ဆိုတာ”

အားလုံး ချည်ပြီးတုပ်ပြီး။ အလုပ် ထွက်လျှင် သုံးဆလျော်။

နွယ်ဦးလှိုင်မှ ထ၍

“ဒါဒါဆို သားလေးကိုရော ခေါ်သွားလို့ ရမလားဟင်၊ သူ ချောင်းသာ မရောက်ဘူးလို့ ”

“ဘာ”

“ဪ အဟဲ ကျွန်မအစ်မရဲ့ သားလေးကို ပြောတာပါ”

“မရပါဘူး၊ ဒါကုမ္ပဏီကိစ္စမို့ တာဝန်လို့ သဘောထားရပါမယ်၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ အ ချိန် ဘယ်ကလေးမှ မခေါ်ရပါဘူး”

လွမ်းမေက မခွံတရိုထ၍

“ယောက်ျားဆိုရင်ရော”

“ဘယ်လို”

“ဟို ဟိုလေ မောင်လေး၊ ယောက်ျားလေးကို ပြောတာ ဟိဟိ”

“ဘယ်သူမှ အပိုခေါ်ဆောင်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ ချည်းပဲ သီးသန့်သွားမှာ ပါ၊ ကဲ အဲဒီတော့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ် ကြ ပါ၊ ဒါပါပဲ”

ဆိုကာ အခန်းထဲ လှည့်ဝင်သွားကြသည် ။ အားလုံးက ကြောင် တောင်တောင်နှင့် ကျန်ခဲ့မြဲ။

